

Ta mu je rodila pet otrok, izmed katerih še žive: kneginja Jelena, vdova bivšega ruskega velikega kneza Ivana Konstantinoviča, kraljevič Gjorgje (roj. 1887) in sedanji kralj Aleksander (roj. 4/17 decembra 1889). A že l. 1890 mu je umrla žena Zorka in princ Peter se je preselil s Cetinja v Švico, kjer je živel kot skromen zasebnik.

Razmere v domovini Srbijo so se pa vedno bolj slabšale. Srbski narod je končno uvidel, kam ga vodi politika Obrenovičev, ki so se po svojih zadnjih predstavnikih, kralju Milanu in Aleksandru, vdinjali v avstrijsko službo. V tragični majski noči l. 1903 se je začela nova zgodovina srbske države. Dne 2/15 junija je narodna skupščina zbrala princa Petra za srbskega kralja.

Ko je po 45 let izgnanstva stopil kralj Peter na srbska tla, je rekel: Kar je začel ded, to bo končal vnuk. Te besede so se v resnici izpolnile. Kratka doba Petrovega vladanja znači za Srbijo razvitik in velik napredek na narodnem, kulturnem in gospodarskem polju. Ali največja naloga je bila osvobodjenje in ujedinjenje našega naroda. Avstrija je takoj razumela, kaj pomenja za njo nova in prerajena Srbija. Zato je hotela Srbijo uničiti, ali če bi to ne šlo, jo vsaj gospodarsko kolikor mogoče oslabiti. Srbski narod je odbil ta napad, prenesel tudi drugi udarec, ko se je avstro-ogrška monarhija prisvojila l. 1908 Bosno in Hercegovino.

A komaj se je uredile razmere v deželi, že je začel kralj Peter izvajati nalogo, ki si jo je bil postavil, borbo za osvobodjenje. L. 1912 se je začela balkanska vojska, ki je osvobodila južne Slovence izpod turške oblasti. Dovršivši del svoje življenjske naloge, je radi oslabelega zdravja 70letni kralj izročil julija 1914 vlado sinu regentu in prestolonasledniku Aleksandru, sam pa se hotel odpočiti. Ali svetovna vojska, ki je nato izbruhnila, kralju tega ni dovolila. Ponižana, pustošena Srbija je prizdevala kralju polno skrb vsa leta dolgo vojske. Toda silni duh Petrov je prenesel vse udarce, dokler se ni ob koncu vojske izpolnila njegova največja želja, da je videl ujedinjen v eno močno državo narod Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Pošteni slovenski javnosti!

Za klerikalnimi listi „Straža“ in „Slov. gospodar“ so nastopili listi NSS „Nova pravda“ in „Jugoslavija“ z neosnovanimi napadi na g. dr. O. Pirkmajerja, vodjo okr. glavarstva v Ptujju.

Mi sami poznamo vseskozi nad vse nepristransko, korektno in taktno postopanje gosp. vodje glavarstva v vseh uradnih poslih, katerim se posveča z vso svojo osebnostjo.

To njegovo delovanje priznava tudi ljudstvo, negledé na strankino, pripadnost, kakor to kaže imenovanje častnim občanom, n. pr. občine Hajdine in Sv. Marka, katerih odborniki so pristajši Kmečke zveze.

Kakor vemo se je uradovanje g. vodje in vsega njegovega uradništva spoznalo od deželne vlade kot požrtvovalno in vzorno, kar se pa žal ni dalo doslej javnosti na znanje. Prosimo, da se to stori sedaj!

Obsojamo te osebne napade in to tem bolj, ker očitvidno rušijo ugled državne oblasti.

Tega prepričanja je vse očjektivno misleče prebivalstvo Ptujja in okraja, katero zahteva nujno, da se mu da zaslužene zadoščenje.

Krajevna org. J. D. S. v Ptujju.

Ptujčani proti vodji okr. glavarstva v Ptujju.

„Jugoslavija“ je priobčila 15. avgusta Poslano 15 Ptujčanov g. pokrajinskemu namestniku Ivanu Hribarju. V tem Poslanem

opozarjajo g. namestnika na vse očitke, ktere so priobčili „Straža“, „Slov. Gospodar“ in „Nova pravda“ in zahtevajo disciplinarno preiskavo proti njemu.

Zalibože „Jugoslavija“ ni priobčila imen onih petnajstih Ptujčanov, ki so podpisali Poslano. Zakaj očitki, ktere navajajo Ptujčani, so res, kakor pravi Poslano, tako ogromni, da napravijo uradnika nemogočega, ako se mu dokažejo. Hvaležni bi torej morali biti onim Ptujčanom, ki hočejo stvar razčistiti. Tega mnenja je bilo tudi državno pravdnštvo v Ljubljani in poslalo takoj v uradništvo „Jugoslavije“ komisijo, ki naj izve ona imena. Ali uradništvo ni imelo več onega „Poslanega“ in se niti na eno ime ni moglo več spominjati. Dobri namen Poslanega se torej ne da doseči, ker se ne ve, kdo da toži.

Toda šalo na stran! Gonjo zoper vodjo našega okrajnega glavarstva so začeli temni elementi, katerim ni do resnice in pravice, nego ki hočejo s krivičnimi obdolžitvami, z neosnovanim obrekovanjem in vednim napadanjem škodovati možu, o katerem vedo, da je neumorno delaven, da je njegovo delo pošteno in nesebično, ki pa se v svoji pravicoljubnosti ne da zlorabljeni v nečiste strankarske namene.

Začela se je ta gonja zoper našega vodjo javno v „Straži“, kteri se je pridružila „Nova Pravda“ in sedaj še „Jugoslavija“, saj „gliha vkup štriha“ pravi pregovor. Oni „Ptujčani“, ki se v svojem Poslanem zaletavajo v vodjo okrajnega glavarstva, so si svesti, da je vsaka njihova beseda hudobno licemerstvo.

Ko bi bil g. vodja zakrivil le najmanjšo kako poneverbo, bi njegovi „prijatelji“ planili po njej kakor pes po gladni kosti, saj s tem bi vodjo takoj uničili in jim bi ne bilo treba mesece in leta ga obrekovati in blatiti.

Razni očitki naj pa bi bili resnični, ker g. dr. Pirkmaier ni dosedaj niti najmanje reagiral na te ogromne očitke! Če so gospodje Ptujčani tako natančno poučeni o vseh napadih v „Straži“ in „Novi Pravdi“, je vendar nemogoče, da bi bili baš takrat spali, ko so isti listi naznanili, da je oproščen odgovorni urednik „Straže“, ki ga je tožil g. dr. Pirkmaier. In česa se je tikala tista tožba in kako, da je bil Žebot oproščen? Žebot je bil tožen, ker ni priobčil nekega popravka, oproščen pa je bil, ker je vodja tiskarne, prof. Jerovšek pod prisego izpovedal, da je sicer prejel Pirkmaierjev popravek, da pa se ne spominja več (po nekaj dneh?) ali je popravek izročil g. Žebotu. Zato je začel g. vodja s povratnimi recepisi pošiljati popravke naravnost odgovornemu uredniku. Ali v zlobnosti so svoje vrste ljudje nepreračunljivi. Ker isti urednik ne more več kakor pri Jerovšku Žebotu priseči, da je popravek prejel, pa pozabil, ali ga je prejel, je najboljšje, da popravek sploh ne sprejme. Tako je odšel n. pr. tak popravek s pošto že meseca maja na odgovornega urednika „Straže“ Vl. Pušenjaka, ali kadar ga pošta išče v Mariboru, da mu izroči priporočeni popravek, je g. poslanec v Beogradu, kadar ga pa išče pismo v Beogradu, ga zdavna nema više v Beogradu. Tako se že tri mesece iščeta odgovorni urednik in priporočeni popravek, pa se še nista našla. Naši o vseh pregreških dr. Pirkmaierja tako dobro in natančno poučeni „Ptujčani“ pa sedaj javno zatrjujejo g. pokrajinskemu namestniku, da gospod doktor ni niti skušil braniti se.

Za moralo in pravico tako navdušeni gg. „Ptujčani“ morajo biti pa tudi čudovito naivni možje. S svojim „Poslanim“ si menda domišljajo, da so šele oni odkrili g. pokrajinskemu namestniku ogromne očitke o poneverbah itd., ki jih očitajo resnicoljubni krščanski in narodno-socialni listi g. dr. Pirkmaierju. Ko bi se bili gg. „Ptujčani“ potrudili pa vprašali najnavadnejšega uradnika ktereakoli urada v Ptujju ali drugje, bi bili zvedeli pretresljivo novico, da morajo uradi svojim višjim oblastem poročati v vsakem očitku, ki je na nje naperjen v kakem listu. Tako je tudi pokrajinska vlada v Ljubljani že davno poučena o vseh lopovskih očitkih v imenovanih listih in ji ni bilo treba čakati šele pobožnih

„Ptujčanov“ v Jugoslaviji. Da so vsi ti očitki lopovski, bi bili Jugoslavijini Ptujčani lahko zvedeli tudi naravnost v Ptujju, kjer je znano, da je vlada odredila že meseca maja revizijo vsega poslovanja na okrajnem glavarstvu. Uspeh te revizije je bil pa naravnost uničujoč, pa ne za vodjo okrajnega glavarstva, nego za brezvestne katoliške in narodno-socialne obrekovalce. Ker verni Ptujčani Jugoslavije očitajo novih poneverb itd. po tej preiskavi, je za vlado stvar že dognana, „Ptujčani“ pa so s svojim „Poslanim“ v Jugoslaviji nanizali k dosedanjim svojim delom še novo remek-delo.

V svoji veliki brigi za procvit naše države se bojeti „Ptujčani“, da bi ljudstvo izgubilo zaupanje do državne uprave. Ako štejejo ti „vestni Ptujčani“ med ono svoje ljudstvo temne elemente, ki šle hujskajo druge proti oblastem, ki razdirajo pozitivno delo, ki bi najrajše razbili našo Jugoslavijo, potem imajo čisto prav. Takim hujskajočim razdiralnim elementom ne more biti po volji uspešno delo našega okrajnega glavarja. Vprašajte pa pošteno, delavno ljudstvo v našem okraju! Ti se vedo dobro spominjati dobrot Gospodarskega urada, ktereга duša je bila g. vodja. Vprašajte občinske predstojnike, vprašajte okrajne zastope in slišali boste, koliko se trudi in koliko tudi doseže za svoje glavarstvo dr. Pirkmaier.

Onih 15 Ptujčanov s svojim Poslanim naj bi si dobro prečitali, kar piše njihova „Jugoslavija“ na isti strani v drugem stolpcu spodaj o žrtvah § 104, kjer se tudi pravi, da ravno svoboda in prostost nalaga človeka dolžnosti do družbe. Pa tudi uradništvo „Jugoslavije“ samo naj bi se ravnalo po lastnem nasvetu na istem mestu, ko pravi, da objavlja take obravnave, da bodo ljudje vendar enkrat uvideli, da se je preobratni in popreobratni položaj popolnoma izpremenil in da živimo zopet v urejenih razmerah, kjer uživa vsak državljani svobodo; priznati pa mora tudi dolžnosti svobode. Lepe so te besede v Jugoslaviji! Kaj pa dela neodgovorno lastništvo Jugoslavije. Isto številko razdeljuje samo in jo razpošilja v mnogih izvodih po vsem ptujškem okraju gotovo ne, da bi ljudi poučevalo v gornjih svojih izvajanjih, nego s prozornim namenom, da s svojim Poslanim petnajstih Ptujčanov očitno hujska prebivalstvo proti oblastim. Jugoslavija na isti strani drugače uči negodela, obsoja s tem samo sebe, svoje delovanje in če bo državna oblast tudi proti Jugoslaviji uporabila § 104, bo storila le, kar odobruje Jugoslavija sama. Prav se ji zgodi!

Župni zlet mariborske sokolske župe v Središču.

Dne 14. avgusta je slavila sokolska misel v Središču triumf. Mariborska sokolska župa je priredila na ta dan v Središču svoj redni župni zlet, da pomaga proslaviti desetletnice ondotnega društva in ustanovitev novega Sokolskega doma. Stotine članstva, naraščaja i vojaštva, ki je na zletu v odlični meri sodelovalo, se je že na vse zgodaj vozilo v krasno okičenem, nabito polnem vlaku proti prijaznemu trgu Središču. Tam izstop in takoj na telovadišče, kjer so se vršile skupne vaje vseh društev in vojaštva za popoldanski nastop.

Ob 11. uri se je vse zbralo na postaji k sprejemu ogromne množice došlih gostov in k pohodu. Pohod je bil veličasten. Ob zvokih dveh godeb, središke in krške, se je razvila povorka za sokolskimi prapurji v slikovito, mogočno reko; župno starešinstvo z odposlanci, sokolski jezdni odsek, naraščaj, vojaštvo, članstvo v krojih in civilu in nepregledna vrsta občinstva od blizu in daleč, vse radostnih lic in z navdušenjem v očeh. Na desno in levo kraj ceste in po trgu nas je pozdravljalo stotine ljudi; trg še menda nikoli ni imel tako slavnostnega lica ko to nedeljo; zastavic in zastav nebrot, cvetja in vencev cel gozd; in slavoloki, med njimi

eden posebno izviren — živ slavolok, samih belo oblečenih deklic, ki se cvetje sipale na nas. Pred novozgrajenim Sokolskim domom se je pohod ustavil; vršili so se pozdravni nagovori. Pozdravili so br. Hočevar, starosta središkega Sokola, g. Lukačič, središki župan, v imenu vojske gospod brigadir Nikolajević iz Varaždina, br. dr. Pivko, starosta mariborske župe, br. Kostenapfel, odposlanca Saveza in br. dr. Leskovec, starosta Sokola v Lendavi, ki je prinesel pozdrave gospoda pokrajinskega namestnika Ivana Hribarja. Po pozdravnih nagovorih se je množica razšla h kosilu. Popoldanski nastop je bil določen na pol 16. uri.

Že zgodaj popoldne so začele vreti mase proti telovadišču na prostrani ledini, ki je kakor ustvarjena za take prireditve. Tu se je videlo, kaj premore vztrajno, navdušeno in požrtvovalno delo. Tribune, klopi, nebroj miz, šotori, nenavadno lično postavljeni iz breze, zastave, prapori, venci, na telovadnem prostoru na stotine vzdanih opek, da markirajo stojišče vsakemu posameznemu telovadcu, vse to je bilo rezultat trdega, več tednov trajajočega dela. Ni nam mogoče pohvalno navesti vseh onih, ki se niso ustrašili ne truda, ne stroškov, da pripravijo dostojen sprejem svojim gostom; toda iniciativnemu delu župne podnačelnice dr. Tavčarjeve, društvenemu starosti br. Hočevarju in tajniku dr. Tavčarju gre posebno lep kos zasluge, da se je prireditve obnesla tako sijajno in da je vnanja dograditev Sokolskega doma našla tako lep zaključek.

Sploh zasluži zidanje Sokolskega doma v Središču posebno poglavje. Po pravici in brez pretiravanja lahko trdimo, da je težko najti v Sloveniji kraj, kjer bi bila sokolska misel tako globoko prodrta v širšo narodno maso, kakor v Središču. Pri gradnji je sodeloval vsak posameznik v trgu, ki čuti narodno in sokolsko, ta z denarnimi žrtvami, drugi s prispevki materiala, tretji z lastnoročnim delom pri gradnji. Vse je vodila velika ideja skupnosti, discipline, bratoljubja in nesebičnosti, ki bi lahko služila za vzor vsem drugim krajem širom domovine. Iz odkritega srca, polnega občudovanja, čestitamo Središčanom za njih delo in razumevanje vrednosti skupnega truda. Le na ta način je bilo sploh mogoče misliti na zidanje lastnega doma v teh dragih časih in le tako si je dala misel tudi realizirati.

Ob 16. uri je počel javni nastop. Ni tu prostora, da bi se spuščali v podrobnosti; omenimo le, da je bil ves nastop, bilo v prostih vajah, bilo na orodju dokaz resnega, vsestranskega dela in v primeri s prejšnjimi nastopi v znamenju napredka. Krasno se je dokumentirala skupnost vojske in sokolstva. Vojaštvo iz Ptujja, Maribora, Varaždina in Čakovca je s sokolskimi člani vred izvajalo z veliko točnostjo sokolske župne proste vaje. Pri odstopu jih je pozdravljala tisočglava množica s frenetičnim aplavzom, ki mu kar ni bilo kraja.

Občinstva je bilo okoli 7000; razveseljivo je bilo to, da je bilo prisotnih na tisoče kmečkega ljudstva. In, rekel bi, najmerodajnejša kritika v vsej prireditvi je dejstvo, da so ljudje — kmetje, ki drugače niso prijatelji Sokola, glasno izjavljali, da kaj takega nihče drugi ne zmoro nego Sokol. Po nastopu se je razvila živahna zabava, ki se je končala kljub tolikim tisočem brez najmanjšega incidenta, brez ekscesov, kljub izborni vinski kaplji, ki se je točila. Vse se je zavedalo, da je prireditve s o k o l s k a.

H koncu še enkrat čestitamo Središču na njegovem delu in mu želimo, da bi v novem Sokolskem delu vzgojil dolgo vrsto zavednih Sokolov, zdravih na duši in na telesu, zavednih narodnih delavcev, ki bodo krepka opora državi.

Gospodarstvo.

Bosanske slive. Bosanci si letos ne obetajo dobre letine. Ako ne pride kakšna nezgoda,

bodo letos nasušili 1200—1400 vagonov suhih sliv, to je polovica ali dve tretjini lanske letine. Iz letošnjih sliv bodo napravili ponajveč večje množine žganja.

Dopisi.

Častna diploma muzejskega društva v Ptujju za msgr. Frana Buliča, ravnatelja arheološkega muzeja v Splitu, je v izložbi trgovine Vogel na Slovenskem trgu. V soboto dne 27. avg. se pelje deputacija v Rogoško-Slatino, da izroči diplomu 75-letnemu slavljencu.

Ptujski SOKOL naznanja, da počiva radi čiščenja vsa telovadba do prihodnje objave.

Prijava rezervnih častnikov. Vojsna oblast hoče znati: za vse svoje rezerve častnike in jih pozivlje, da naznanijo svoje točne naslove bližnji vojaški komandi. Prijave se izvrši pismeno.

Za Jugoslovansko Matico je darovalo Posojilno in hranilno društvo v Ptujju kot podporo 400 K, nadalje je nabrala gospodičina Dora Mervič pri učenkah okoliške ljudske šole v Ptujju že tretjo vsoto 292 K in v veselju družbi pri inštalaciji župana na Mestnem vrhu se je nabralo 120 K, za kar izreka vsem podružnicam Jug. Matice v Ptujju najgorkejšo zahvalo.

Breg. Poročil se je dne 13. t. m. gospod Franc Igljč, trgovec na Bregu z gospodično Hedviko Kos.

Sejmsko poročilo. Dne 16. t. m. je bilo na sejnem prignanih 147 konj in 492 goved; cene so se gibale 5—12 K kg žive teže. Voli 12—16 K žive teže. Drugi dan je bilo prignanih 300 svinj; cene so se gibale 16—24 K žive teže. Prasci od 6—8 tednev stari 120—180 K komad. Mestno tržno nadzorstvo.

Cene za meso. Komisija za določevanje cen je v svoji seji dne 17. avgusta 1921 določila sledeče prodajne cene za meso in to počeni z 20. avgustom 1921, in sicer: 1 kg govejega mesa zadnji del 17 K, sprednji del 15 K. 1 kg telečjega mesa zadnji del 14 K, sprednji del 12 K. 1 kg blekov 4 K. 1 kg pljuč 8 K. Na 1 kg je dovoljeno 18 dkg kosti. Cene morajo biti razločno nabite na tablah, katere morajo biti razobešene pri vходу v mesnice, oz. na stojnicah. Vsi prestopki določenih cen se kaznujejo.

„Podružnica državne posredovalnice za delo“ v Strnišču pri Ptujju potrebuje večje število rudarjev (kopačev (Hauer) in pomožnih delavcev.) Rudarji, ki želijo iti nadelo izven Slovenije, naj se čimpreje zglasijo ustno ali pismeno pri podružnici, kjer se jim naznanijo vsi potrebni podatki in pogoji. Uraduje se vsaki dan, razen nedelj in praznikov od 8. do 14. ure.

Velikost „Ljubljanskega velikega semnja.“ Dasi se ta semenj letos privedi prvič, ter se je bilo boriti z mnogimi težkočami in ovirami, bo vendar „Ljubljanski veliki semenj“ razmeroma jako velik. Sejmišče obsega 25.000 m² od katerih je 10.000 m² razstavnega prostora.

Urad „Ljubljanskega velikega semnja“ razpošilja te dni vabila za poset „Ljubljanskega velikega semnja“ od 3. do 12. septembra 1921 na vse kraje naše države. Ker nudi „Ljubljanski veliki semenj“ pri priznanih nizkih cenah v Sloveniji ne le najugodnejšo, temveč tudi najboljšo priliko za nakup vsakovrstnega blaga, se je nadejati poseta vseh pridobitnih krogov cele države, trgovcev, industrijcev in obrtnikov. Za naše pridobitne kroge je poset semnja toliko važnejši, ker se ga udeleži v velikem številu tudi inozemstvo. Te dni se je začel plakirati širom kraljevine umetniški plakat kot vabilo na „Ljubljanski veliki semenj.“ Plakat je umetniško delo mojstra g. profesorja Vaupotiča, natisnila pa ga je „Mariborska tiskarna“ d. d. v Mariboru. Plakat predstavlja v ozadju Ljubljano, v ospredju pa je zobato kolo, znamenje industrije, na kojega se Merkurjeva roka z žezlom krepko opira.

Ugodnosti za obiskovalce „Ljubljanskega velikega semnja“ v Ljubljani od 3. do 12. septembra 1921. Upoštevajoč velik pomen „Ljubljan-

skega velikega semnja za naše narodno gospodarstvo, so naše državne oblasti priznale razstavljalcem in obiskovalcem številne ugodnosti. Obiskovalci, ki se izkažejo z legitimacijo in sejmskim znakom, plačajo v času od 20. avgusta do 20. septembra 1921 za vožnjo do Ljubljane in nazaj v vseh razredih potniških vlakov vseh železnic v kraljevini Srbov, Hrvatov in Slovencev, polovično vožnjo. Za prevoz razstavnega blaga v Ljubljano in nazaj se plača polovična železninska voznina in sicer na ta način, da se zaračuna za pot od izhodišča do Ljubljane cela tovornina, dočim se blago na povratku iz Ljubljane nazaj brezplačno odpremi. Legitimacije s sejmskim znakom, ki upravičujejo imetnika do vseh navedenih ugodnosti, se dobe za 25 dinarjev pri vseh sejmskih zastopnikih v vseh večjih mestih, ali pa neposredno pri Uradu Ljubljanskega velikega semnja v Ljubljani.

Politične vesti.

Pečuj samostojna država. Prebivalci Pečuja in okolice, ki so sedaj pod našo zaščito, pa bi morali priti po mirovni pogodbi pod madžarsko oblast, so se temu odločno uprli. Na velikem zborovanju 14. avgusta so rajši oklicali samostojno republiko. Z orožjem v roki se hočejo upreti prihodu madžarske oblasti. Navdušenje za novo republiko je veliko in povsod se snujejo narodne brambe. Za predsednika so izvolili grofa Karolyja, ki biva v Dalmaciji.

Krvava borba v Albaniji. V severni Albaniji se vrše krvave borbe med Miriditi in vladnimi četami iz Tirane. Miriditi napredujejo, dasi imajo tudi sami velike izgube. Mnogo morajo trpeti ranjenci, ker ni zdravnikov, bolniških strežnikov in sanitetnega materiala.

Naši protidržavni agitatorji v Gradcu. V Gradcu je bilo na zahtevo naše vlade aretiran Nanko Gagliardi, načelnik hrvatskih renegatov. V njegovem stanovanju so našli cel arhiv o rovanju proti naši državi. Zapleten je tudi v zaroto proti prestolonasledniku. Gagliardi je imel nalogo, da vzdržuje zvezo z onimi elementi v Jugoslaviji, ki se strinjajo z izdajniškim gibanjem frankovcev, ki širijo mržnjo proti državi in proti Srbom, predvsem pa proti jugoslovanski vojski.

Poostritev spora z Italijo. Sedanja italijanska vlada nikakor noče prepustiti Baroša nam, dasi nam sodi po rapalski pogodbi: Da bi na nas pritiskala, je dala potne liste našim delegatom, ki se pogajajo v Rimu radi takozvanih kulturnih vprašanj. S tem je na grd način pretrgala pogajanja in tako se ne bodo mogla nadaljevati niti trgovska pogajanja.

Najnovejše vesti.

Pogreb Nj. Vel. kralja Petra. V pondeljek, dne 22. t. m. se ko truplo Nj. Vel. kralja po cerkvenem opravilu slovesno prepeljalo iz saborske cerkve na železniško postajo, od tam pa z vlakom do Mladenovca in potem z avtomobilom v Topolo, kjer se bo položilo v družinsko rakev v kraljevi zaobljubljeni cerkvi u Oplencina.

Razno.

Izkaz posredovalnice slovenskega trgovskega društva „Merkur“ v Ljubljani naznanja zopet večje število praznih mest v trgovinah.

Od milijardarke do prostitutke. Te dni se je v nekem njujorškem hotelu zastrepila miss Sara Cowen, hči umrlega ameriškega milijarderja in „Kralja železnic.“ Po smrti očeta se je kot dedinja par sto milijonov dolarjev vrednega premoženja poročila iz ljubezni s poslovnim prijateljem svojega očeta. Bila pa je udana pijanstvu, od česar je mož ni